

юриста на підприємстві, з яким його роботодавцю довелося би підписувати договір про надання правничої допомоги як з адвокатом, підпадав під окреме оподаткування.

Відтак, представники як особи, котрі наділені повноваженнями щодо захисту прав і законних інтересів осіб, права яких порушуються, є невід'ємними учасниками будь-якого судового процесу. Закріплення в Основному законі України їхнього правового статусу зумовлює необхідність існування їх інституту.

Список використаних джерел

1. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя): Закон України від 02.06.2016 № 1401-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1401-19> (Дата звернення 12.04.2020)

2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розширення можливостей самопредставництва в суді органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, інших юридичних осіб незалежно від порядку їх створення: Закон України від 18.12.2019 № 390-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/390-20> (дата звернення 12.04.2020).

3. Про попереднє схвалення законопроекту про внесення змін до Конституції України (щодо скасування адвокатської монополії): Постанова Верховної Ради України від 14.01.2020 № 434-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/434-20>

4. Самопредставництво юридичних осіб: хто може представляти юрособу та на яких підставах? URL: https://biz.ligazakon.net/ua/analytics/193155_samopredstavnitstvo-yuridichnikh-osb-khto-mozhe-predstavlyati-yurosobu-ta-na-yakikh-pdstavakh (дата звернення 12.04.2020).

5. Ямковий В. *Проблемні питання участі адвоката як процесуального представника в господарському суді*. 2010. № 3. С. 466-472.

6. Яценко В.Г. *ПРОБЛЕМИ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА В ГОСПОДАРСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ*. Юридичний науковий електронний журнал. 2017. № 6. С.146-148.

Глуха Т.

*студентка I курсу магістратури
юридичного факультету*

*Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: к.ю.н., доц. кафедри безпеки,
правоохоронної діяльності
та фінансових розслідувань*

Зайцева-Калавр І.В.

ДО ПИТАННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

На даному етапі розвитку людства глобальні інформаційно-телекомунікаційні мережі зайняли в інформаційному суспільстві чільне місце і стали його технологічною базою. Найбільшою в світі в інформаційно-телекомунікаційній мережі став Інтернет, який за кілька років з початку своєї появи перетворився в масове соціальне явище. Дана обставина й зумовила актуальність вивчення питань правового забезпечення безпеки обробки персональних даних в мережі Інтернет.

Інформаційно-телекомунікаційна мережа Інтернет являє собою приклад того, як при мінімальному державному регулюванні, може ефективно розвиватися складна технічна система, ґрунтуючись в більшій мірі на вироблені правила всередині мережі. Виникають питання, пов'язані з часом, який буде потрібно для розробки і застосування основ правового регулювання мережі, враховуючи рівень розвитку соціальних відносин у ній, і наскільки ефективним буде дане регулювання для розвитку технічної системи [1, с. 114].

Проблеми закріплення правових відносин в мережі включають в себе широкий спектр, наприклад: захист персональних даних, вторгнення в приватне життя, захист честі і гідності,

регулювання ринку товарів і послуг, освіти, реклами тощо. Важливо, що у жодній країні світу немає кодифікованого законодавства, що регулює відносини в інформаційно-телекомунікаційній мережі Інтернет. Норми, що застосовуються до відносин в інформаційно-телекомунікаційній мережі Інтернет, розташовані в нормативних правових актах різних галузей права. Вони містяться в нормах як цивільного і адміністративного, так і кримінального законодавства, а також в розділі, умовно іменованому «комп'ютерним правом».

На думку І.М. Рассолова, можна виділити наступні типи регуляторів правовідносин в мережі Інтернет (поведінки її учасників):

- безпосередньо законом;
- технічними нормами, що регулюють доступ;
- соціальними і корпоративними нормами, використовуваними учасниками мережі;
- законами ринку і конкуренції, пов'язаними з наданням товарів і послуг [1, с. 117].

Виходячи з цього, норми, що регулюють поведінку учасників мережі, можна згрупувати наступним чином: по-перше, це ділові звичаї (звичаєве право), тобто практика, що склалася в результаті дій соціальних норм і правил відповідно до умов конкуренції і т. д., по-друге, це міжнародно-правове регулювання, в зв'язку з тим, що мережа Інтернет носить міжнародний характер згідно з технічними умовами свого існування і, по-третє, це національне законодавство, так як умови існування мережі Інтернет в різних країнах мають свої правові особливості.

В даний час пріоритетними областями законодавчої діяльності є захист персональних даних та інтелектуальної власності, регулювання електронної комерції і протидія кіберзлочинності. З огляду на багатогранність соціальних відносин, необхідно відзначити, що вони не можуть регулюватися тільки законодавством. Технологічний розвиток змінює соціальну реальність набагато швидше, ніж законодавці можуть відреагувати на ці зміни. В процесі регулювання інформаційно-телекомунікаційної мережі Інтернет необхідно пам'ятати про небезпеку старіння правових норм [2, с. 93].

Оскільки законодавець не завжди встигає закріплювати норми, що регулюють відносини в рамках Інтернету, в законодавчих актах, велике значення приймають ділові звичаї і мережевий етикет, на яких побудовано регулювання здебільшого відносин.

Відомо, що мережа Інтернет не володіє організаційним єдністю, що не інкорпорована в жодній з країн світу і не створена як міжнародна організація. Вона не має органів управління, установчих документів (Статуту, установчого договору або загального положення), місця знаходження юридичного лиця. Інтернет не має власного відокремленого майна, так як використовувані в ньому матеріальні і інформаційні ресурси належать різним суб'єктам. Інформаційно-телекомунікаційна мережа Інтернет не здатна також мати будь-які самостійні права і нести будь-які обов'язки, а також не може виступати в цивільному обороті і при врегулюванні суперечок в судах від власного імені нести самостійну майнову відповідальність, так як за кожним виникають при роботі в мережі Інтернет правовідносинами стоїть конкретний правоздатний суб'єкт [4, с. 41].

При розвитку сучасного законодавства треба виходити з того, що Інтернет є суспільним середовищем, публічним простором, а його використовують і для економічної діяльності, і для збору інформації. Інтернет змінює наш простір, роблячи його віртуальним. Але в цьому віртуальному просторі повинні діяти не віртуальні закони, а ті ж нормативні акти, яким підкоряється звичайний простір.

З урахуванням переходу до інформаційного суспільства необхідно правове закріплення основних його елементів. Інтернет тут є базисом для розвитку і закріплення основних напрямків. Будь-яке втручання з боку держави в мережу сприймається інтернет-спільнотою як порушення його прав, тому що в даний час регулювання відбувається при допомозі громадського контролю. Для того щоб регулювати мережу, необхідно проаналізувати ті тенденції, які виникають в інтернет-співтоваристві, закріплюючи аспекти, які воно визнало [3, с. 135].

Опираючись на вищесказане, варто виділити можливі перспективи розвитку регулювання мережі Інтернет такі як: інформатизація суспільства призведе до збільшення і якісного поліпшення інтернет-аудиторії; подальша опрацювання і закріплення в

законодавстві окремих норм функціонування мережі; вироблення мережевого етикету, ділових звичаїв для регулювання відносин всередині інтернету; значне поширення практики судових спорів, пов'язаних з мережею Інтернет; створення основоположного закону про інформаційно-телекомунікаційної мережі Інтернет.

В силу того, що відносини в рамках мережі формуються значно швидше, ніж формування належної законодавчої бази, регулювання відносин в Інтернеті ґрунтується на ділових звичаях. Висловлюючи волю учасників, ділові звичаї, які використовуються в мережі Інтернет, регулюють їх поведінку. Встановлюючи певні правила, учасники передбачають у них можливість настання негативних наслідків, таких як тимчасовий або постійну заборону доступу до мережного ресурсу. Особливість таких мережевих звичаїв полягає в тому, що вони, ґрунтуючись на чинній законодавчій базі, мають час і простір дії, зафіксовані таким чином, що без повідомлення про їх прочитанні учасник інтернет-спільноти не може потрапити на певний ресурс мережі [5, с. 28].

Таким чином, аналізуючи викладені вище передумови, приходимо до висновку, що в даний час не потрібно створення нових структур в сфері розробки та впровадження ініціатив в області саморегулювання, необхідна активізація вже існуючих організацій. Доцільно, в перспективі, на державному рівні вводити інститут саморегулюючих організацій інформаційної сфери, основною метою яких буде забезпечення сумлінного регулювання діяльності в інтернеті. Реалізація даного інституту буде неможливою без стимулювання та пропаганди державою в суспільстві саморегулювання мережевих відносин.

Список використаних джерел

1. Гуцу С. Ф. Правове регулювання мережі Інтернет: міжнародний і вітчизняний досвід. *Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право.* 2018. Вип. 2 (38). С. 114–118.
2. Афанасьєва К. Зміни концептуальних засад авторсько-правового регулювання в умовах глобалізації інформаційного простору. *Теорія і практика інтелектуальної власності.* 2014. №5. 230 с
3. Солдатенко О. Інформаційний простір у мережі Інтернет: правове регулювання та контроль. *Підприємництво, господарство і право.* 2018. № 5. С. 134–140
4. Глушков О.В., Чібін В.М. Проблеми правового регулювання інтернет-відносин. *Юрист.* 2015. №7. С. 45.
5. Жарова А.К. *Право и информационные конфликты в информационно-телекоммуникационной сфере: монография.* Москва: Янус-К, 2016.

Горбаченко А.
студентка II курсу
факультету урбаністики та
просторового планування
Київського національного університету
будівництва та архітектури
(спеціальність – Будівельне право)
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент
кафедри політичних наук та права КНУБА
Халабуденко О.А.

ВИКОРИСТАННЯ ПРОФОРМ FIDIC ПРИ ЗДІЙСНЕННІ ВИДАТКІВ НА КАПІТАЛЬНЕ БУДІВНИЦТВО

В сучасному законодавстві питання прозорості здійснення фінансування будівництва є одним з найактуальніших. На наш погляд, при вирішенні цих питань, доцільно звернутися до досвіду міжнародних неурядових організацій, що здійснюють узагальнення, систематизацію звичаїв комерційного обороту і підготовку рекомендацій в даній сфері діяльності, а саме до Міжнародної організації незалежних інженерів-консультантів (FIDIC).